

James Bond

Het was op een dag als deze dat hij wenste dat hij James Bond heette of Alex Rider of desnoods Austin Powers. Dan zou hij de drie jongens op hun crossfietsen moeiteloos hebben afgeschud. Hij zou in zijn Aston Martin zijn gesprongen in plaats van op zijn skateboard, zou zijn raketmotor hebben aangezet en zijn weggescheurd. Hij zag hun verbouwereerde gezichten al voor zich, terwijl hij het hazenpad koos.

Maar in het echte leven was hij geen spion en heette hij gewoon Tim de Wolf, rende hij over de boulevard van het kustplaatsje Sandburg en lukte het hem ternauwernood om zijn achtervolgers voor te blijven. Als hij ze net geen nat pak had bezorgd, dan hadden ze hem allang ingehaald, dat wist hij zeker. Nu werden ze belemmerd in het fietsen door hun natte kleren en behield hij zijn kleine voorsprong.

Maar voor hoe lang?

Ondanks alles moest hij gniffelen. Wat hadden ze er suf

uitgezien toen ze in de vijver vielen. Het was hun eigen schuld geweest, maar helaas zagen zij dat niet zo. Wat hij zich op zich ook nog wel een beetje voor kon stellen. En nu waren ze boos en wilden ze wraak en eisten ze zijn skateboard op. Zijn skateboard! Zijn allerliefste bezit. Hij raakte nog liever een arm kwijt.

Oké, misschien geen arm.

Rakelings scheurde hij langs een reclamezuil die eruitzag alsof hij uit de vorige eeuw kwam. Hij pakte de zuil beet en gaf zichzelf een zwieper. In de grote stad had hij vrienden gehad die een paar zieke stunts konden uithalen met een board. Zelf was hij ook allang geen beginner meer, maar op dit moment ging het niet om de trucs, maar om snelheid. En hij mocht dan geen James Bond zijn, snel was hij wel.

Er waren vier manieren om vaart te maken op een skateboard. Ten eerste moest je zorgen voor een gespierd rechterbeen. Dat had hij. Grotere wielen onder zijn board: check. Schroeven niet helemaal aandraaien: dubbel check. Als laatste moest je zorgen dat je alles op de grond vermeed wat kon vertragen. Daarom skatete hij rond takjes en hoopjes zand en gebruikte zoveel mogelijk de gladde delen van de boulevard.

Maar toch kwamen de jongens steeds dichterbij, en ze waren met z'n drieën en op de fiets en ze waren nat en boos en het was een kwestie van tijd voordat ze hem te pakken hadden. Om uit hun handen te blijven, moest hij iets anders verzinnen.

Even overwoog hij zijn skateboard op te pakken en de

duinen in te rennen. Langs de zee was het korter naar het hotel van zijn ouders, sneller dan via de dorpskern. Eenmaal thuis zou hij veilig zijn. Maar de jongens waren op crossfietsen en zodra hij van zijn board afstapte, zouden ze hem zo hebben ingehaald. Achter hem hoorde hij ze schreeuwen dat hij stil moest staan, dat ze hem niets zouden doen, dat ze alleen wilden praten.

Tuurlijk. Dat zeggen de boeven in de film ook altijd voordat ze je neerschieten.

Tim had wel verwacht dat zijn eerste dag in Sandburg tegen zou vallen. Hij was een stadse jongen in een dorp en ook nog nieuw in een klas waar alle kinderen elkaar al sinds de geboorte kennen. Maar hij had op z'n minst gehoopt dat er iemand in groep acht zou zijn die vroeg of Tim naast hem wilde komen zitten. In plaats daarvan werd hij nors aangestaard door twintig meiden en drie jongens. Dezelfde drie die nu achter hem aan zaten, omdat hij zogenaamd hip was en zij niet.

Stomme juf.

Het was zo gegaan: hij kwam het klaslokaal binnen en de juf verwelkomde hem op de sufste, stomste, meest stupide manier waarop je een nieuwe leerling kunt verwelkomen.

‘Nou dat zal dan wel even wennen zijn? Toch jongens? Voor Tim?’ had ze gezegd. ‘Dat hij nu in zo’n klein kneuterdorpje als dat van ons moet wonen. Hè? In plaats van de grote spannende stad waar altijd iets te doen is. Toch?’

Ja, wat zeg je daar dan op? Dat je het echt niet erg vindt dat je ouders verhuisd zijn naar Sandburg omdat ze daar zo

nodig een hotel moesten beginnen? Dat je er helemaal geen moeite mee hebt dat je je vrienden nooit meer ziet en de hele dag opgescheept zit met je zusje? Dat je absoluut het skatepark niet miste waar je dagelijks de nieuwste stunts oefende? Of de waarheid; dat dit de ergste, meest verschrikkelijke plek op aarde was, met bewoners die nog nooit in de stad leken te zijn geweest en een school uit het jaar nul met een schoolbord in plaats van een smartboard en dat je hier absoluut niet wilde zijn?

Nee, dat zeg je dus niet, als je in de klas wilt overleven. Daarom had Tim geslikt, iets onverstaanbaars gemompeld en hij wilde al gaan zitten, toen de juf er nog een schepje bovenop deed.

‘Ik denk dat wij echt boffen met jou.’ Ze zei het vragend, alsof ze het zelf ook niet geloofde. ‘Een echte stadsjongen met *swag*. Zo noemen ze dat toch? Hè, jongens? We boffen maar met Tim. Dan wordt het hier misschien ook nog een beetje hipperdepippie.’

Ze had net zo goed meteen zijn doodsvonnis uit kunnen spreken. En inderdaad, toen de beproeving eindelijk over was en hij zowaar mocht gaan zitten, stak Tommie, de leider van de drie jongens, zijn voet uit en liet Tim struikelen.

Alsjeblieft. Schiet me neer. Nu.

Na schooltijd hadden ze hem opgewacht.

‘Ben je de weg kwijt?’ had Tommie gevraagd.

Hij moest bekennen van wel.

‘O jee! De weg kwijt in dit kleine kneuterdorpje? En je bent nog wel de grote stad gewend, toch? Dit is toch zo saai voor je?’

‘Ik? Nee, dat zei mevrouw De Bie, ik vind het hier juist leuk...’ had hij gelogen.

‘Mevrouw De Bie, mevrouw De Bie? Je bedoelt de juf, toch? Gaat iemand hier opeens deftig praten. Mevrouw dit, mevrouw dat.’

Kansloos.

‘Laat dat eens zien,’ zei de jongen die Dave heette.

En voordat Tim kon protesteren, had hij zijn skateboard al uit Tims handen getrokken. ‘Mooi, hoor. Heel hipper-depippie.’

Achteraf gezien had Tim niet met zijn ogen moeten rollen. Hij had zich niet moeten verontschuldigen voor iets wat de juf had gezegd. Hij had voor zichzelf op moeten komen. Maar ja, hoe doe je dat, als je dat niet durft? Hij was James Bond niet en zou het ook nooit worden.

Dave was weggelopen met zijn skateboard onder zijn arm.

‘Hé, wacht! Die is van mij,’ had hij nog geroepen. Aarzelend.

Tommie had zijn hoofd geschud. ‘Dat gaat anders in een kneuterdorp,’ had hij gezegd. ‘Omdat jij nieuw bent, geef jij ons een cadeautje. Zo hoort dat. Daag!’

Hij was van ze weggelopen, langs de vijver die het schoolplein scheidde van het weiland ernaast. Tim was boos geworden, had het skateboard uit Daves handen getrokken en hem een duw gegeven. Dave was tegen Tommie aan gevallen, die op zijn beurt weer tegen Jules aan knalde. Gedrieën waren ze zo linea recta de vijver in gedonderd. Tim was weg geracet op zijn board, maar niet voordat hij ze hartelijk uitgelachen had.

Dat was misschien nog wel het domste geweest.

En nu zaten ze achter hem aan. Op hun crossfietsen. In hun doorweekte kleren. En hij maakte geen schijn van kans.

In de winkelstraat zag hij een moeder met zware boodschappentassen lopen en een jengelende kleuter die aan haar rokken vastgeklampt zat. Verder was het doodstil. Als dat normaal was hier, dan konden zijn ouders het hotel ook wel vergeten, dacht hij. Geen toeristen, geen dorpsbewoners op straat, helemaal niks.

Misschien konden ze dan weer terug naar de stad, als het wilde plan van zijn vader en moeder was mislukt. Hij vond het gemeen van zichzelf dat hij daarop hoopte.

Hij waagde het om heel even om te kijken. *Holy moly*, de drie wonen terrein! Nog even en ze hadden hem ingehaald. Links suisde de elektronikawinkel voorbij, en de geur van vis kondigde de kraam rechts van hem al aan. Behendig stuurde hij om de moeder-met-kind heen en kruiste het zebrapad in de richting van de vuurtoren. Zijn vader had hem erover verteld. Neergezet in 1868, zodat de schepen ook 's nachts op Sandburg konden varen. Toen was dit een bloeiende havenstad geweest.

In de vuurtoren kon hij zich jammer genoeg niet verstoppen. Het ding was te ver weg, de jongens zouden hem voor die tijd te pakken hebben. Bleef over een tweede reclamezuil en een kraam waar in grote letters XANDRA'S BLOEMENSTAL op stond geschreven.

Hij koos voor de laatste. Misschien maakte hij toch een kans.

Tim parkeerde zichzelf met skateboard en al achter de kraam. Voor het geval de dorpsbewoners niet wisten wat er verkocht werd, had de eigenaar blauwe vergeet-mij-nietjes op de wanden geschilderd. De luiken stonden open en er hingen grote manden met bloemen aan, waar Tim zich zo goed als mogelijk achter verschool. Hij zette zijn skateboard rechtop en drukte zich plat tegen de wand. De zee-lucht vermengde zich met de geur van de bloemen en maakte er ter plekke parfum van.

‘Hallo, daar.’ Een oudere dame stak haar hoofd uit de opening. ‘Kan ik je misschien ergens mee helpen? De rozen zijn in de aanbieding. Leuk voor je vriendinnetje?’

Voordat Tim kon antwoorden dat hij geen vriendinnetje had en er ook geen wilde, hoorde hij Tommie ‘Daar is-ie!’ gillen.

‘Holy moly,’ mompelde Tim. Hij aarzelde geen moment en zette het op een rennen. Hij stak de straat over en dook de struiken in, weg van de dorpsstraat die de bewoners met veel enthousiasme ‘de boulevard’ hadden gedoopt. Pas toen hij de duinen had bereikt, realiseerde hij zich dat zijn skateboard nog tegen de stal stond geparkeerd.

Chips.

Alsof zijn vernedering in de klas nog niet groot genoeg was geweest, had mevrouw De Bie – nee, sorry, De Juf – hem laten vertellen waarom hij naar Sandburg verhuisd was. Hij had verteld over hotel Santa Maria en de plannen van zijn ouders.

‘Het spookhotel?’ had Tommie geroepen. ‘Wie wil daar nou slapen, met al die vreemde geluiden?’

Inmiddels had Tim er spijt van dat hij verklapt had waar hij woonde. Want terwijl hij door de duinen het hotel probeerde te bereiken, kwamen de drie jongens vanaf de andere kant aan geracet. Als hij een sprintje trok, zou hij eerder bij de achterkant van het hotel aankomen dan zij, maar niet bij de voorkant. En daar zat de ingang.

Tim rende zo hard als hij kon door het mulle zand. Ondertussen dacht hij terug aan zijn leventje in de grote stad. Daar had hij vrienden, werd hij niet gepest, had hij zijn skateboard nog. Hij zou er alles voor geven om de tijd terug te draaien en terecht te komen in het verleden, waar alles nog normaal was en zijn ouders geen hotel hadden gekocht.

Hij hoorde de jongens gillen. Ze hadden hem gezien. Dave en Jules sloegen linksaf, Tommie ging naar rechts. Tim arriveerde bij de achterkant van het hotel en sprong het bordes op. Over enkele seconden zou het drietal hier zijn. Hij kon geen kant meer op.

De ijskelder

De achterdeur? Zou die open zijn? Tim rukte als een bezetene aan de kruk, maar tevergeefs. De deur zat potdicht. Hij ramde met zijn vuist op het hout en gilde dat zijn vader open moest doen. Wanhopig keek hij om zich heen, op zoek naar een schuilplaats. Uiteindelijk dook hij van het bordes af en drukte zich tussen de struiken tegen de muur van het hotel aan. Deze keer verscheen er geen gezicht van een bloemenverkoopster naast hem en stond er geen skateboard rechtop tegen de wand. Wel zaten nog steeds dezelfde jongens achter hem aan. Hij kon ze vanaf hier horen schreeuwen. Zouden ze hem zo opnieuw ontdekken?

Ineens zag hij de ijskelder, verderop in de tuin.

Een ijskelder, had zijn moeder hem uitgelegd, werd op kastelen en landgoederen gebruikt om – je raadt het nooit – ijs op te slaan. Vanbuiten leken ze vrij klein (die van hen zag eruit als een uit de kluiten gegroeid stenen tuinhuis), maar dat was slechts het puntje van de ijsberg. Het grootse gedeelte van de ijskelder zat onder de grond. Sommige kel-

ders waren wel vijf meter diep. Tegenwoordig werden ze vooral gebruikt door vleermuizen die er overwinterden en dat was precies de reden waarom er nog niemand van het gezin in de kelder was gaan kijken. Hij had niet zo lang geleden de *Batman*-films gekeken en de scène waarin de jonge Bruce Wayne in een storm van vleermuizen terecht was gekomen, had hem twee nachten wakker gehouden.

Maar als hij nu moest kiezen tussen vleermuizen of de drie jongens, dan wist hij het wel.

Het probleem was dat de ijskelder geen ingang meer had. Waar vroeger de deur zich bevond, stond nu enkel en alleen nog een afgebrokkelde muur begroeid met klimop. Maar misschien kon hij zich achter het gebouwtje verschuilen? Diep gebogen, zodat hij niet boven de struiken uit kwam, rende hij van het hotel weg. Achter hem hoorde hij gegil. Chips, ze hadden hem gezien!

Tim rende om de ijskelder heen en drukte zich daar tussen twee betonnen palen tegen de muur aan. En dat was het moment dat Tims leven volledig op zijn kop werd gezet. Of beter gezegd: een draai van 180 graden maakte.

Achter hem gaf de muur namelijk mee. Tim wist niet veel van muren, behalve dan dat ze je beschermden tegen weer en wind en het dak overeind hielden. Hij wist zeker dat het niet de bedoeling was dat ze om hun as draaiden. En dat als je ertegenaan leunde, je ineens binnen in een gebouw stond, in plaats van erbuiten.

Niet dat hij het per se heel erg vond. Zolang zijn achtervolgers de draaimuur niet vonden, was hij hier veilig.

Tim drukte zijn oor tegen de muur. De stenen waren

koud! Vaag, heel vaag in de verte, hoorde hij stemmen. Het was alsof hij onder water in het zwembad zwom en de mensen aan de kant hoorde praten.

‘Waar is hij?’ Dat was Tommie. Hij hoorde iemand ‘Geen idee!’ roepen. Dat was waarschijnlijk Dave, want Jules zei niet veel. Tim liet zich langs de stenen muur naar beneden zakken en haalde diep adem. Poeh, dat was op het nippertje geweest.

Pas nu begon hij zich af te vragen waar hij precies terechtgekomen was.

Het was in ieder geval pikkedonker en Tim voelde een paniekaanval opkomen. Hij was licht claustrofobisch en kon niet bepalen hoe groot de ruimte was waarin hij zich bevond. Wel hoorde hij allemaal geluiden. Bliepjes en geknars en zelfs iets wat leek op het geblaas van een ouderwetse stoommachine. Waren dit de spookgeluiden waar Tommie het over had gehad?

En het was er koud. Buiten had de zon geschenen, maar hier leek het wel alsof hij in een vriescel terechtgekomen was.

Ijskelder, herinnerde hij zichzelf. Duh.

Zijn ogen begonnen te wennen aan de duisternis en Tim zag van alles opdoemen. Stof, spinnenwebben, een metalen trap die naar beneden leidde, een muur vol schermen en knopjes en draadjes en glazen buizen. Lampjes knipperden groen en geel en af en toe rood.

Tim sloot zijn ogen en luisterde of hij Tommie en zijn vrienden nog kon horen roepen. Niks, behalve de bliepjes van beneden die klonken als de oude Atari 2600 van zijn